

A tall, cylindrical lighthouse with a glowing lantern room at the top, situated on a dark, silhouetted cliff. The sky is a vibrant orange and yellow, filled with dramatic, glowing clouds, suggesting a sunset or sunrise. The lighthouse has several small windows, some of which are illuminated from within.

CÉSAR MALLORQUÍ

EL CERCLE ESCARLATA

CONTINUACIÓ del GRAN ÈXIT
LES LLÀGRIMES DE SHIVA

marjal

periscopi

**EL CERCLE
ESCARLATA**

CÉSAR MALLORQUÍ

**EL CERCLE
ESCARLATA**

marjal

Títol original: *El Círculo Escarlata*

© César Mallorquí, 2020

© Traducció: Martina Garcia Serra

© Ed. Val: Marjal, 2021

C. Baix Vinalopó, 1

46920 Mislata (València)

www.edebe.com

Atenció al client: 902 444 441

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Freepik

1a edició, setembre 2022

ISBN: 978-84-8348-592-7

Depòsit legal: B. 2230-2022

Imprés a Espanya

Printed in Spain

EGS Rosari, 2 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

*Aquest llibre està dedicat a Reina Duarte i Conchi Marín,
de sempre amigues meues en el turbulent món editorial.*

L'emoció més antiga i més intensa de la humanitat és la por, i la més antiga i més intensa de les pors és la por d'allò que ens és desconegut.

H. P. Lovecraft

Índex

1. Una trucada inesperada.....	11
2. Tornada a Villa Candelaria.....	29
3. La Mansió Kraken	40
4. La història de la criada.....	60
5. <i>Narraciones Terroríficas</i>	74
6. L'estirp maleïda dels Salazar	92
7. El manuscrit amagat	115
8. La secta d'El Cercle Escarlata	125
9. El jugador d'escacs.....	142
10. Dos besos.....	158
11. Terror a la Mansió Kraken	176
12. Carlos.....	190
13. Xarrant amb un fantasma.....	211
14. La secta d'El Cercle Escarlata (final)	216
15. Missatges a les estrelles	220
16. L'ull de Déu	234
17. Quatre dies després.....	240
18. Cap a la Lluna.....	252
Epíleg.....	260

1. Una trucada inesperada

Una vegada, ja fa molt de temps, vaig veure un fantasma. I després, quatre anys més tard, en vaig veure un altre.

El primer fantasma era amable, fins i tot feia bona olor. De nards. Era l'esperit de Beatriz Obregón; gràcies a ella vaig trobar les Llàgrimes de Shiva, un collaret extraordinari que havia estat perdut durant setanta anys.

El segon fantasma va ser molt menys amable. Feia por i, sens dubte, no feia olor de nards precisament. Vaig tindre una topada desagradable amb ell a la Mansió Kraken, poc després de sentir parlar per primera vegada d'El Cercle Escarlata, una secta obscura i sinistra tan antiga com el temps. Això va passar l'estiu de 1973, quatre anys després de la meua estada a Villa Candelaria, la casa dels oncles i les cosines, els Obregón.

Les meues cosines, «les quatre flors»: Rosa, Margarita, Violeta i Azucena. Quantes coses vaig aprendre d'elles aquell estiu de 1969 a Santander, quan un ésser humà va xafar per primera vegada la Lluna. Sobretot de Violeta; ella em va ensenyar els secrets del cor, va ser el meu primer amor, un idil·li adolescent que va durar menys del que dura un estiu, però que va deixar una marca indeleble en mi.

Violeta i jo ens vam estimar durant les dues últimes setmanes de l'agost del seixanta-nou. Després, a principis de setembre, vaig haver de tornar a Madrid i ens vam separar. A l'inici, ens escrivíem cartes amb freqüència, com a mínim una cada setmana; també parlàvem per telèfon, però només de tant en tant perquè les conferències eren cares. Tot plegat va ser així durant més o menys el primer any de la nostra separació. Però, a poc a poc, les cartes i les trucades es van anar espaiant, fins que al cap d'un temps van parar del tot. Teníem les nostres pròpies vides i ens trobàvem molt lluny l'un de l'altra; era impossible que una relació així prosperara. A més, l'última vegada que vam parlar per telèfon, vam discutir. Ella es va enfadar amb mi i quasi em va penjar, de manera que vam perdre el contacte, encara que jo no vaig arribar a oblidar-la mai. És impossible esborrar de la memòria el primer amor.

Van passar els anys i el món va anar canviant de mica en mica, tot i que a Espanya encara hi havia Franco, el vell dictador, cada vegada més vell i amb les mans tremoloses per la malaltia de Parkinson. Malgrat tot, el país començava a alçar-se de la seua llarga sesta; cada vegada es veien més xics amb els cabells llargs i més xiques amb minifaldetes, i les manifestacions ressonaven sovint a les fàbriques i les universitats. La gent volia llibertat i democràcia, i cada vegada ho cridava més fort. Encara faltaven uns anys per aconseguir-les, però el país ja s'espolsava la son de les orelles.

Vaig acabar l'escola, vaig fer Preu i em vaig matricular a la Universitat Complutense. Vaig triar la

Facultat de Físiques; supose que la meua afició a la ciència-ficció va influir en el fet de triar una carrera de ciències. A més, mon pare era químic i potser optar per la física havia sigut una manera subtil de portar-li la contrària. Mon pare s'havia refet del tot de la malaltia i ma mare continuava tan activa i enèrgica com sempre. La veritat és que la meua vida no podia ser més corrent, tret d'un senzill detall: en el passat havia vist un fantasma. I això és estrany, no?

Siga com siga, amb el pas del temps, a mesura que aquella experiència em resultava cada vegada més llunyana, vaig començar a sospitar que tot havia sigut fruit d'una il·lusió, potser un somni tan realista que el vaig confondre amb la realitat. A més, no n'havia parlat a ningú, del «meu» fantasma; no volia que em consideraren un tarat, de manera que ho vaig anar relegant en un racó de la memòria. De fet, aquesta va ser la causa de la discussió amb Violeta: li vaig dir que em pensava que m'havia imaginat la trobada amb el fantasma de Beatriz Obregón i ella es va enfadar moltíssim. Em va dir que era un «cap quadrat», es va acomiadar amb sequedat i va penjar. No vam tornar a parlar.

Fins que un matí de finals de juny de 1973 va sonar el telèfon de casa. Ni remotament em podia pensar que qui em trucava era el passat.

* * *

No hi ha res més plaent que acabar el curs havent-ho aprovat tot i tindre al davant un estiu llarg i càlid per fer el que et done la gana. Així em sentia jo a principis

de l'estiu del setanta-tres; les últimes notes ja havien eixit i eren perfectes. D'acord, només vaig aconseguir un grapat d'aprovat i un parell de notables, però per a mi eren glorioses.

Aquell matí de dissabte em vaig alçar prompte i em vaig dutxar. Mentre m'eixugava, vaig contemplar la meua imatge en l'espill del lavabo. Un parell d'anys arrere havia fet una estirada que em va portar fins al metre huitanta-u d'alçada; superava per quatre centímetres el meu germà Alberto, i això m'omplia d'una satisfacció maliciosa. Tenia dènou anys, els cabells castanys (i massa llargs, segons ma mare), els ulls de color marró verdós —o verd marronós, com jo preferia definir-los— i una constitució atlètica gràcies a ser part de l'equip de bàsquet de la facultat. La veritat és que no estava gens malament, vaig pensar satisfet de mi mateix.

Per desgràcia, també m'havia eixit una barba cada vegada més espessa, i això m'obligava a afaitar-me cada dia. Em vaig ensabonar la cara, vaig passar minuciosament la fulla d'afaitar i em vaig netejar amb aigua el sabó que quedava; em vaig tirar una miqueta d'*after shave* a les galtes, amb la coïssor consegüent, i vaig tornar a la meua habitació amb la tovallola enrotllada a la cintura, em vaig vestir i vaig anar a la cuina. Allí hi havia els pares, que es desdejunaven. Em vaig servir una tassa de café amb llet i em vaig asseure a taula, on descansava un plat amb pa torrat, mantega i un pot de melmelada.

—I Alberto? —vaig preguntar mentre untava la mantega en una torrada.

—Encara no s'ha alçat —va respondre ma mare.

—Quin manta... —vaig murmurejar. Ma mare va deixar escapar un sospir.

—Us avindreu algun dia? —va demanar.

—Sí, quan se'n vaja de casa.

—Us hauríem de fer fora a tots dos —va fer bro-ma mon pare—. Sou com caparres que ens xupleu la sang.

Vaig arronsar els muscles.

—Això us passa per haver tingut fills en lloc de gossos —vaig replicar.

Mon pare es va girar cap a ma mare i va assentir amb fingida solemnitat.

—Mira, en això té raó —va dir—. Potser en-cara som a temps de canviar-los per un parell de Chihuahues.

Ma mare va tornar a sospirar.

—Tres homes a la mateixa casa —va murmurar en to compungit—. Quina desgràcia... Tant de bo hague-ra tingut filles.

Mon pare em va picar l'ullet mentre feia un glop de café. Després d'una llarga pausa, va preguntar:

—Què faràs aquestes vacances, Javier?

Allò era nou a la meua vida. Fins feia poc, es donava per fet que Alberto i jo aniríem amb els pares a passar les dues primeres setmanes d'agost a l'apartament que llogaven cada any a Xàbia, un poblet de Llevant. Però l'any passat Alberto se'n va anar de viatge amb la seua xicona, mentre que jo me'n vaig anar amb els pares; i, tot i que el meu germà era un insuportable acabat, em vaig avorrir com una ostra.

Però ara, per primera vegada, podia triar, de manera que aquell any vaig decidir que me n'aniria de vacances pel meu compte.

—He quedat amb Tito i José Mari que faríem un Interrail a l'agost —vaig respondre.

Tito i José Mari eren els meus millors amics de l'institut.

—Què és això d'Interrail? —va preguntar ma mare.

—Un bitllet molt barat per a menors de vint-i-cinc anys —vaig respondre—. Pots viatjar durant l'estiu en tots els trens d'Europa que vulgues.

—I on anireu? —va preguntar mon pare.

—Encara no ho hem decidit. Potser a França o a Itàlia.

—Això està bé. Viatjar eixampla la ment.

—Doncs a mi no em fa gens de gràcia que un xiquet com tu vaja sol pel món a llocs estranys —va sentenciar ma mare.

—Que tinc dènou anys —vaig protestar.

—Doncs això, un xiquet.

—I, a més, no hi vaig sol, sinó amb José Mari i Tito.

—Ah, ara sí que em tranquil·litzes —va ironitzar ma mare—. Com que els teus amics tenen tan de treball i són tan responsables...

L'experiència m'havia ensenyat que era inútil discutir amb ma mare, així que vaig tancar la boca i només la vaig obrir per continuar desdejunant. Al cap d'una estona va aparèixer Alberto, amb pijama i cara de son.

—Ets un encantat —em va dir quan em va passar pel costat.

—Idiota —vaig respondre en veu baixa.

El meu germà havia canviat molt. Estudiava Dret i havia trobat nòvia, una companya de classe que es deia Silvia i que el feia anar més recte que un fil. Des que eixia amb ella, ja feia un parell d'anys, s'havia tornat el tio més formal del món. A pesar de tot, la nostra mútua rivalitat encara continuava; ja no érem com gat i gos, sempre barallant-nos, però sí com un gat i un gos que es miren amb desconfiança i, de tant en tant, s'ensenyen un poc les dents.

Alberto va saludar els pares amb un so gutural, va badallar sorollosament i va començar a servir-se una tassa de café. Aleshores va sonar el telèfon. La somnolència se li va esfumar de la cara.

—Deu ser Silvia —va dir i va començar a córrer. Se'n va anar tan de pressa que no vaig tindre temps de dir-li que només faltava que la seua xica li posara una anella al nas, com als ossos ensinistrats. Malgrat tot, va tardar menys d'un minut a tornar; no li trucava la seua xicota.

—És per a tu, bajoca —va dir.

—Per què no intenteu avindre-vos una miqueta més? —va intervindre ma mare amb el to de qui ja ha perdut l'esperança.

—Qui és? —vaig preguntar a Alberto.

—Una xica.

—Quina xica?

—I a mi què em contes. Deu ser de la protectora d'animals, per preguntar-te si et cuidem bé.

Ni tan sols em vaig molestar a contestar; li vaig dedicar una mirada de menyspreu i vaig anar cap a la

saleta. L'auricular estava despenjat; em vaig asseure en una butaca i vaig atendre la trucada.

—Diga...

—Javier? —va preguntar una veu de dona.

—Sí, soc jo.

—Ostres, sí que t'ha canviat la veu; no t'havia reconegut. Soc Violeta, la teua cosina.

Violeta! La seua veu també havia canviat. Sonava més greu, més profunda. Igual que em passava a mi, supose.

—Violeta, quina sorpresa —vaig dir—. Quant de temps sense saber res de tu.

—Sí, la vida, ja saps com va; els estudis, la família, tot això. Com estàs?

—Bé, bé; i tu?

—Molt bé. Ma mare m'ha dit que estudies Físiques.

—Doncs sí.

—Et pega molt. —Va fer una pausa i aleshores una broma—: Ja has trobat el marcià que buscaves?

Vaig somriure.

—Encara no, però continue intentant-ho —vaig respondre—. Què estudies tu?

—Periodisme a Barcelona.

—També fa molt per a tu.

Durant uns minuts vam continuar divagant; ens vam interessar pels nostres familiars, vam comentar els estudis, i vaig començar a preguntar-me per què m'havia trucat la meua cosina. Finalment, després d'una pausa, Violeta va dir:

—Per què no vens a Santander aquestes vacances? Així, de sobte. Em va agafar desprevingut.

—Què? —vaig murmurar.

—Que et convidem a passar l'estiu a Villa Candalaria, com fa quatre anys. No et ve de gust?

—Sí, i tant, estaria bé; però no puc.

—Per què?

—Perquè me'n vaig d'Interrail amb uns amics.

—Quan?

—De mitjan juliol a mitjan agost.

—Doncs posposa-ho.

—No puc posposar-ho; ja he quedat.

Es va fer un silenci llarg carregat d'electricitat estàtica a l'altra banda de la línia.

—Violeta...? —vaig xiuxiuejar, pensant que la comunicació s'havia tallat.

—Necessite que m'ajudes, Javier —va dir ella.

—Per fer què?

—No t'ho puc contar per telèfon. Però necessite que em dones un colp de mà, de veritat. Va, vine.

Vaig respirar fondo. Així era la Violeta que jo recordava: obstinada i manadora.

—És impossible, de veritat —vaig respondre—. Ja he quedat amb dos amics, no puc canviar els plans de sobte. Dis-me què és i si puc ajudar-te des de Madrid...

—No, has de vindre ací. Per favor, Javier, és important.

«Quina pesada», vaig pensar; era la dona més insistent del món.

—Violeta —vaig dir—, no puc. Es va fer un llarg silenci.

—Entesos, perdona si t'he molestat —va replicar ella en to sec—. Gràcies per no res.

I em va penjar.

Fantàstic. Després de tant de temps, la meua cosina s'havia tornat a enfadar amb mi.

* * *

No vaig tornar a tindre notícies de Violeta fins quatre dies després. Jo m'havia passat la vesprada amb Tito i José Mari, planificant el nostre viatge. Vam decidir fer el trajecte París, Zuric, Milà, Venècia i aleshores la tornada per Gènova i el sud de França. Durant l'hivern havíem fet tota classe de faenes, des de repartir propaganda fins a servir copes o fer mudances, amb l'objectiu d'estalviar per al viatge, així que ho teníem tot preparat. Només faltava comprar els bitllets d'Interrail i, vint dies després, marxaríem.

Vaig tornar a casa poc abans de les nou de la nit. Mon pare i Alberto encara no havien arribat i ma mare estava a la cuina; faltava mitja hora per sopar, així que em vaig asseure a la saleta amb el llibre que estava llegint —*El hombre demolido*, d'Alfred Bester (sí, ciència-ficció)—, vaig posar un disc de Cat Stevens i vaig començar a llegir. Al cap de poc, va aparèixer ma mare.

—Hola, Javier. No t'havia sentit arribar.

—Hola, mare. Què hi ha per sopar?

—Bajoqueta tendra i truita —va respondre mentre se m'asseia al costat.

Vaig arrufar el nas; no suportava la bajoqueta tendra. Però no vaig protestar; ma mare tenia la pinta de voler dir-me alguna cosa, així que vaig deixar el

llibre i me la vaig quedar mirant. En els altaveus del tocadiscos sonava *Morning Has Broken*.

—Aquesta vesprada m'ha trucat ta tia Adela —va comentar ma mare, com de passada.

La tia Adela, la germana major de ma mare i mare de les quatre flors.

—Ah, sí? I com està?

—Bé, com sempre. Hem parlat de tu, et convida a passar l'estiu amb ells a Santander.

Vaig tirar el cap arrere i vaig respirar profundament. Allò era cosa de Violeta; com que no m'havia aconseguit convèncer, ara recorria a sa mare.

—Me n'aniré de vacances amb Tito i José Mari, mare —vaig dir en to pacient—. Ja ho saps.

—Sí, sí; però anar a Santander és un pla molt millor. No recordes com de bé que t'ho vas passar quan hi vas estar fa quatre anys? Però si vas trobar les Llàgrimes de Shiva!

Vaig deixar escapar un sospir.

—I ara s'ha de buscar un altre collaret perdut? —vaig preguntar amb ironia.

—No sigues burro, naturalment que no. Però em quedaria molt més tranquil·la si acceptares la invitació de la meua germana. No em fa gens de gràcia que te'n vages pel món com un vagabund.

—No ens n'anem a la selva, mare; ni a escalar l'Everest. Anem a França, Suïssa i Itàlia. A Europa no hi ha caníbals ni arenes movedisses ni feres salvatges. No em passarà res.

Ma mare es va incorporar remenant el cap, com si em deixara per impossible.

—Com de tossut que ets, Javier. De moment no diré res a Adela. —Va enfilem cap a la cuina—. Tu pensa-t'ho.

—No canviaré d'idea, mare —vaig dir amb una seguretat aclaparadora. I, com que ma mare ja havia eixit de la saleta, ho vaig repetir en veu alta per assegurar-me que ho sentira—: No canviaré d'idea!

* * *

Però, molt a desgrat meu, vaig canviar d'idea.

O, més ben dit, els esdeveniments em van obligar a fer-ho. La desgràcia es va produir una setmana més tard: Tito tenia un amic que feia motocròs; un dia va anar a veure'l, el seu amic li va deixar la moto, Tito es va ficar en un circuit... i l'idiota es va trencar una cama.

A fer punyetes l'Interrail, adeu Europa, adeu França, Suïssa i Itàlia, adeu *tour* de vacances. José Mari i jo ni tan sols ens vam plantejar fer el viatge pel nostre compte; allò era un projecte de tots tres i, si no el féiem tots, no el faria ningú. Així que vam aparcar el viatge fins a l'any següent i vam signar en l'escaiola del nostre amic. Jo li vaig escriure: «Una altra vegada posa rodetes a la moto, tros de sapastre.»

La qüestió era que, després de l'accident del meu amic, em quedaven quatre alternatives:

Anar-me'n a Xàbia amb els pares.

Anar-me'n sol a algun lloc.

Quedar-me sol a Madrid.

Acceptar l'oferta de Violeta i anar a Santander.

Vaig repassar la llista mentalment, encara que en realitat no hi havia res per repassar. La primera opció quedava automàticament descartada. La segona també, perquè no m'agradava viatjar sol. La tercera era temptadora, però em feia sentir com un marginat. De manera que només quedava una alternativa: Santander, Villa Candelaria.

Quan li ho vaig dir, ma mare es va posar feridament contenta. S'havia eixit amb la seua: en lloc de vagabundejar com un pidolador per la salvatge Europa, el seu fill se n'aniria a passar l'estiu a casa dels seus oncles, com un bon xicot.

Tampoc no és que em desagradara la idea; hauria preferit l'Interrail, és clar, però conservava bons records de Villa Candelaria i de Santander. La veritat és que va acabar fent-me il·lusió tornar-hi i retrobar-me amb l'oncle Luis, la tia Adela i les seues quatre flors. Però havien passat quatre anys des de l'última vegada que ens vam veure; devien haver canviat molt? Aquella mateixa vesprada vaig demanar a ma mare si tenia fotos recents d'ells.

—Doncs recents, no —va respondre—. Crec que les últimes que em va enviar són de quan hi vas anar l'any seixanta-nou.

Aquella nit em va trucar Violeta. Ja no estava enfadada; al contrari, estava encantada: s'havia eixit amb la seua, igual que ma mare.

—Moltes gràcies, Javier —va dir—. Sabia que podia comptar amb tu. Quan vindràs?

—No ho sé —vaig respondre—. A mitjan juliol o una cosa així.

—No pots vindre abans?

—Mare meua, però per què tanta pressa? Es va fer un silenci.

—Tens raó —va replicar ella al cap d'uns segons—. Per uns dies no passa res.

—Per què no em dius en què vols que t'ajude? Un altre silenci.

—És un tema un poc estrany —va confessar Violeta en veu baixa—. Recordes les Llàgrimes de Shiva? Doncs és igual de misteriós.

—Però, què és? —vaig insistir, ja començava a impacientar-me.

A través de l'auricular em va arribar el xiuxiueig d'un sospir.

—Té a veure amb un milionari que es diu Melquides Salazar, i amb sa casa, la Mansió Kraken. Però és millor que no t'ho conte per telèfon. Ho has de veure tu mateix.

—Però...

—Perdona, Javier. Marga m'està atabalant perquè vol fer una trucada. Per cert, t'envia records. Quan sàpies quin dia arribaràs, telefona'm. *Ciao*, cosí. Gràcies una altra vegada.

I va penjar.

* * *

Els dies van passar amb la lluminosa peresa de l'estiu. Pràcticament cada vesprada, José Mari i jo anàvem a casa de Tito, que estava immobilitzat amb la cama dreta embotida en una escaiola, i el distréiem xarrant,

jugant a cartes o competint amb bòlids en miniatura a la pista d'un Scalextric. Alguns matins, quan feia massa calor, me n'anava a la Piscina Castilla, que es trobava al passeig de La Habana; d'altres els dedicava a llegir, a passejar o a no fer res. Els dissabtes al migdia visitava les casetes de llibres de vell de la Cuesta de Moyano a la recerca de novel·les de ciència-ficció antigues. El dissabte abans de marxar en vaig comprar una per fer un regal especial.

El divendres tretze de juliol, la vigília del viatge, em vaig acomiadar dels amics i vaig tornar prompte a casa per preparar l'equipatge. A última hora de la vesprada, mon pare va tornar de la faena; jo ja havia fet la maleta i estava triant els llibres que m'enduria. Quan va passar per davant de la meua habitació, mon pare es va parar a la porta i se'm va quedar mirant amb un somriure lleu.

—Hola, pare —el vaig saludar.

—Hola, Javier. —Va guaitar una miqueta a l'habitació—. Preparant-te per al viatge?

—Ja quasi he acabat.

Es va estar uns segons pensatiu.

—Aquestes són les segones vacances que no estem junts —va dir—. Les primeres van ser per la malaltia, però aquestes..., ves, senzillament perquè t'has fet major. L'any passat va faltar el teu germà, i ara tu també.

—Et pareix malament? —vaig preguntar.

—No, no, i ara; m'encanta veure-us volar sols. Tot i que també em fa una miqueta de pena, naturalment; però no és això. El que passa és que heu crescut tant i tan de pressa... Saps?, els fills sou com les papallo-

nes al revés. Al principi les papallones són erugues plenes de pèls que després es transformen en cuquetes voladores i boniques. Però amb els fills passa el contrari: naixeu sent papallones, preciosos i encantadors, i després, a poc a poc, us convertiu en erugues.

Feia broma, i tant; tot i que crec que no del tot.

—Ens estàs dient erugues, pare? —vaig replicar amb fingida indignació—. Alberto no et dic que no, però jo continue sent una papallona preciosa.

El pare va esclafir a riure.

—Però com vols ser una papallona amb aquesta barba? —va dir—. Estàs ple de pèls, Javier, ets una eruga!

Em va acariciar el cap. Aleshores es va fixar en el llibre que tenia a la mà i el va agafar.

—*Més que humà*, de Theodore Sturgeon —va fer mirant la portada—. L'has llegit?

—Encara no, me l'enduré a Santander.

—T'encantarà.

El pare també era aficionat a la ciència-ficció; de fet, va ser ell qui em va transmetre l'amor per aquest gènere. Recorde que, quan jo era molt menut, mon pare em contava històries abans de dormir; però no *La Caputxeta Roja* o *La Ventafocs*, sinó relats de naus espacials, extraterrestres, robots o viatges en el temps. A vegades també se li escapava alguna història de terror, que em deixava tremolós i desvetlat; però ningú no és perfecte i, en general, em va omplir la infància de fantasia i prodigis.

Mon pare em va tornar el llibre i va començar a caminar cap a la porta. Abans d'eixir, es va girar cap a mi i em va dir en to de broma:

—Pensa-hi, Javier: quan estigues a casa dels oncles, no faces res que ens pugui fer passar vergonya o que requerisca la intervenció de la policia. Ah, i si tornes a trobar un collaret valuosíssim, aquesta vegada te'l quedes, eh?

Em vaig posar a riure.

—D'acord, pare —vaig dir—. Anirem a mitges.

Em va picar l'ullet i va eixir de l'habitació. Em vaig quedar uns segons contemplant el lloc per on havia desaparegut. «Quin personatge, mon pare», vaig pensar; no solament l'estimava, sinó que a més em queia bé.

* * *

L'endemà al matí, molt prompte, els pares em van portar a l'Estación del Norte i em van acompanyar fins a l'andana. Després de deixar la maleta al vagó, vaig tornar cap a ells i ma mare em va començar a donar un grapat d'instruccions, com quan era menut: que em comportara a taula, que fera el llit, que no parlara amb la boca plena, que no em banyara a la mar just després dels àpats, que no diguera paraulotes... Arribats a aquell punt, mon pare li va tapar la boca fent broma i va dir:

—Estic segur, estimada, que el nostre fill farà tot allò humanament possible per no comportar-se com un mandril. Donem-li un vot de confiança.

Uns minuts més tard, va sonar el xiulet del tren que anunciava que eixiria de seguida. Vaig fer un bes als pares, vaig pujar al vagó i vaig traure el cap per la